

שלום

לעתיד טוב יותר

הפעם הצבעו
קשה
ובלתי מסלתיים

אני, למשל, אני קורא את זוגיהמילים "להסיק מסקנות" ואני כבר פורץ בצחוק היס-טרי — והפעם לא עם קנו כי אם נגדו (רפלקס מותנה. מה לעשות, הייתי עד ליותר מערכות-בחירות — וגם ליותר דברים אחי-רים — ממני. שאלה של גיל).

הוא הרבה יותר טוב בעיני כשהוא קובע כל-לברזל (מס' 4) כי "שום משרד-פירסום עדיין לא הצליח עם שום מיפלגה (ולכן) אין שום סיבה שזה יקרה דווקא לך". או כשהוא מייצע למפרסם/יחצן "להתקשר עם מיפלגה שאינך מסכים עם דרכה, על מנת לא להיות מעורב ריגשית במאבקה ולהישאר אובייק-טיבי".

על מישקל זה פסק גם דב סדן (ברליה שטוק), מנחתו עדין, שהיה ארם בעל חוש-הומור מצויין, מה שלא הפריע לו להצטיין גם כשימחה לאיד, כי "איני קורא ספרים וזאת כדי להישאר אובייקטיבי".

סיפרו של קנו הוא גם המרריד הטוב ביותר

המוכר לי לשיחות-שלום. כלומר, הוא מסביר — בקריקטורות ובכיתובים — את הסיבות לכך שלעולם לא יהיה כאן שלום. אני עצמי תמיד חשדתי בזה אבל מעולם לא הייתי בטוח. עכשיו כשלמדתי את הפרק "מבוא לפרק השלום כבעייה הסברתית" — אני כבר בטוח. ואני כבר מבין — שוב, ניחשתי זאת גם בעבר אבל אז לא הייתי בטוח — ש"ההסברה היא האויב הגדול ביותר של השלום. יתר-על-כן, שבמקום שיש הס-ברה לא ייתכן שלום!"

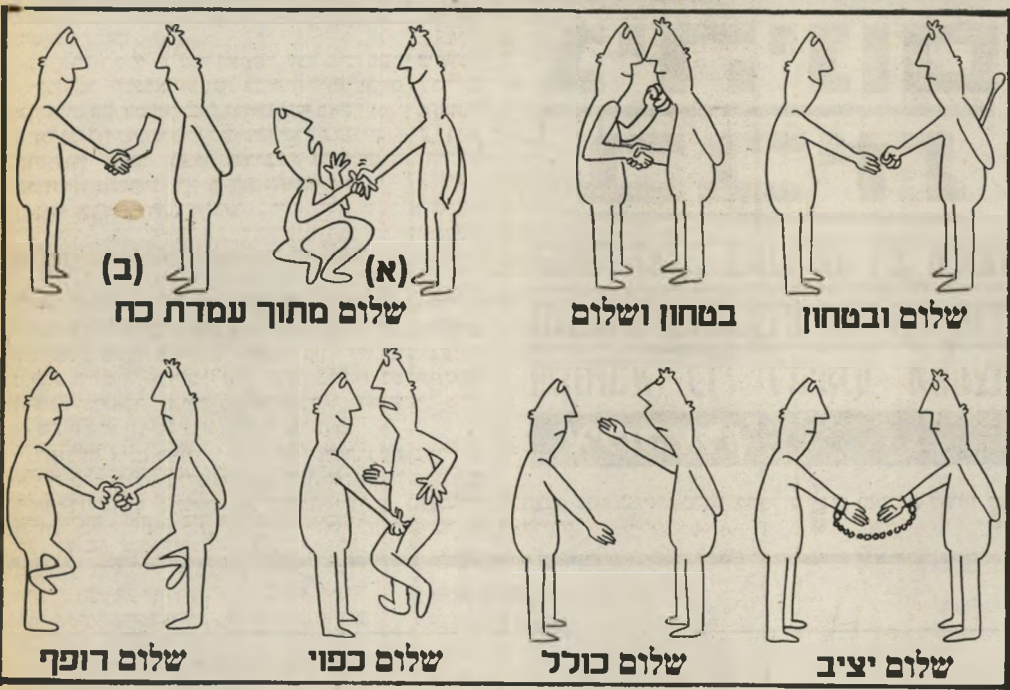
ומכאן הצעתי לשרי-החישוקים ולמחנה הניצי במערך-שמעך: אנא, צאו משתיקתכם. ה**טבירו**!! הסבירו עד שייחר גרוונכם: כי שתיקתכם מקרבת את השלום; סירובכם לה**סביר** מסכן את עתיד ילדינו. כמו ש"התפתחים והיהלומים מסכנים את הייצוא ה-ישראלי".

"כי משהו חייב לומר דברים ברורים כי נושא השלום" — בלשונו של קנו. ואין דברים ברורים יותר מאלה של הרב כהנא או

וקי

מכאן בקוץ אלוטא
אזה אכאהו שונא
הוא אאהובנו שונא
הישכר בהגון בקירו-
אמען יקרוג אלוים
אינני רוצה אלוטא

מסאלט שיצר חסון
כגביו שמ:פ
אוננו ריה פרונו
כפוג ראלו צוריו
אבו לא במחמה
החיוס הק התיק העליון

אחרי-כך יש כאן עוד פרק על הקרב על הקולות הצפים, והקרב על "הבסטר ליבר" והקרב ה"אמיתי" על התשרירים, ונא לא לשכוח את כלכלת הבחירות והתוכנית ה-כלכלית החדשה.

לכסוף באים — לפי אותו הגיון ברזל — היום שלפני "והיום שאחרי" או "היום שלמחרת", שבו נשמעת שוב הקריאה המר-טיטה לב ונפש: "למען העתיד — להתלכד סביב גורם (מוסכם על הכל) לכישלון".

אבל מיהו הגורם לכישלון — בשאלה זו אנחנו כבר נכנסים לשדה-המוקשים. אבל, אל דאגה, קנו יוציא אותנו גם מזה. וצמד ה-עמודים "איפה טעינו" הוא מן הטובים בספר. עמודים אלה כבר לא מצחיקים. אבל בכלל — רגע, רגע — מי אמר שהסברה בפיתה הוא ספר מצחיק?!

לא רק הזורעים בדימעה — קוצרים אצ-לנו ברזנה, והצרה היא שאנחנו צחקנו גם במשך כל זמן הזריעה.

כמו הזמיר הזה במשל של אופוס או לפונטיין. או כמו זה שלא טרח בערב שבת. מסקנה: למען עתיד ילדינו — צריך להפ-סיק לצחוק.

ולהתחיל מייד לבכות ולחפש את הא-שמים. עד הפעם הבאה.

תלמידו היגרי, בעל המשכורת הציבורית הכפולה, רחבעם ואני.

אזרחים תומכים ב...

לכן חשוב כלי-כך להכיר את תופעת "אז-רחים תומכים ב". כי בלעדי "אזרחים תומכים ב" לא היינו מגיעים למקום שהגיענו אליו ולא היינו נראים כמו שאנחנו נראים. כי אמור לי מי תומך בך ואומר לך במי אני תומך. — מובן, רק במיפלגה ש"ישראל סכא ורוח הנביאים מתמוגגים בה" זה בזה.

בכלל, הביטוי הנאדר "ישראל סכא" (יש-אלה סכתא" כפי הפמיניסטיות) גרם לי להתנבא — בטעות, כמובן — לפני הבחיר-רות האחרונות לכנסת, כי מיפלגת הגימלאים תזכה לפחות כעשרית מכלל הקולות.

כיום אנחנו כבר יודעים למי ניתנה הגבו-אה אחרי חורבן בית-המקדש.

תשובה: — לגורניקים. כי אליבא דקנו, רק הגורניק המיקצועי המשופשף יודע מה שגם המנהיג יודע, והוא שרק כזכות הנוד-ניקים עלה לשלטון.

הגורניקים, מצידם, יודעים שבסופו של דבר, בישראל של שנות ה'80 הנדינוד הוא הדרך היחידה לקידום. והקידום הוא הליכה לאחור שנראית כהליכה קדימה.